

[Dagmar Andreassen.]

Når vi alligevel kan acceptere det, er det, fordi mere og mere mad bliver tilberedt på fabrik, og det er rimeligt, at alle levnedsmiddelfabrikker skal have en vis hygiejnisk standard.

Der opfindes også flere og flere stoffer, som kan tilsættes føden for at ændre smag, udseende, konsistens og holdbarhed, og derfor er det nødvendigt at sikre, at de ting, der tilsættes, er uskadelige i forekommende mængder; når folk ikke længere kan se eller smage, hvad de spiser, på grund af camouflage, er det rimeligt, at de får en chance for at læse det.

Desværre må vi nok sige, at interessen for at læse, hvad der står, ikke er overvældende endnu, så lang tid det ellers smager godt, men vi har jo håb om, at interessen kan blive større med tiden. Det er også rimeligt, at myndighederne får adgang til fabrikkerne, det er billigere at kontrollere på åstedet, end det er på kontrollaboratorier.

Men selv om vi som helhed er enige i hensigten, må vi imødesee et omfattende udvalgsarbejde. Der har jo ikke været ret megen tid under det forberedende arbejde til høring hos erhvervene, og der er mange ting her, som det er uhyre svært for politikerne at overse konsekvenserne af. Forhåbentlig vil de forskellige brancher være parat til at medvirke, så vi kan få lavet en lov, der virker efter sin hensigt og ikke modsat sin hensigt.

Hvad f. eks. § 8 angår, kan jeg ikke overse, hvor mange eksportinteresser vi rammer ved, at denne lov også skal omfatte alle varer til eksport. Når nu eksportøren skal overholde lovene i de lande, han eksporterer til, kan man egentlig nok spørge, om det nu også er rimeligt, at han skal overholde lovene i Danmark. Der kan være u-lande, som ingen egen levnedsmiddellovgivning har, men de kan jo så stille krav om, at danske love skal være opfyldt. Det er et spørgsmål, om det er vores opgave at påbyde det.

§ 9 forbyder import af levnedsmidler, der ikke opfylder kravene i denne lov, men det

fremgår ikke af lovforslaget, hvordan det er tænkt håndhævet. Der står godt nok i § 36, at den, der vil importere levnedsmidler, skal registreres, men hvad så? Skal der tages stikprøver, og hvis er ansvaret, hvis der bliver importeret noget, som ikke opfylder kravene? Er det importørens ansvar?

Vi har jo i øjeblikket en standende strid i dagspressen på grund af veterinærernes forbud mod import af visse fødevarer, og der bliver fra visse erhvervskredse sagt, at det er for at føre protektionistiske interesser, og landbrugsministeren siger, det er af hensyn til forbrugerne; veterinærerne siger vel, at det er af hensyn til landmændene. Nu er det måske ikke så stort et problem på dette område, for dér har man veterinærerne, men problemet eksisterer i hvert fald i høj grad, når det drejer sig om importen af grønsager og frugter; hvem skal foretage kontrol, og hvem skal betale?

I § 11 bliver der remset op, hvor mange instanser der skal høres, inden ministeren kan bruge sin bemyndigelse: handelsministeriet, fiskeriministeriet, landbrugsministeriet, erhvervsorganisationer og forbrugerorganisationer. Men der siges ikke noget om, hvem der bestemmer og er ansvarlig, hvis ikke disse instanser er enige. Her kommer en af lovforslagets skavanker — eller mangler, må vel hellere sige — tydeligt frem. Jeg kan ikke lade være med her at nævne, at til sommer er det 5 år siden, man i indenrigsministeriet begyndte at interessere sig for, hvad sojaproteiner må kaldes, når de markedsføres i Danmark, og det har man stadig væk ikke fundet ud af. Der savnes en instans, der kan skære igennem, og det er en af de urimelige konsekvenser af, at så mange kokke har med levnedsmiddelloven at gøre.

§ 16 bemyndiger ministeren til at bestemme sammensætningen af næringsstofpræparater. Er det nu også rimeligt? Vi har jo mange forskellige næringsstofpræparater, og man har også mange forskellige teorier, men må der dog ikke være et vist mål af frihed, jeg er lige ved at sige religionsfrihed,